

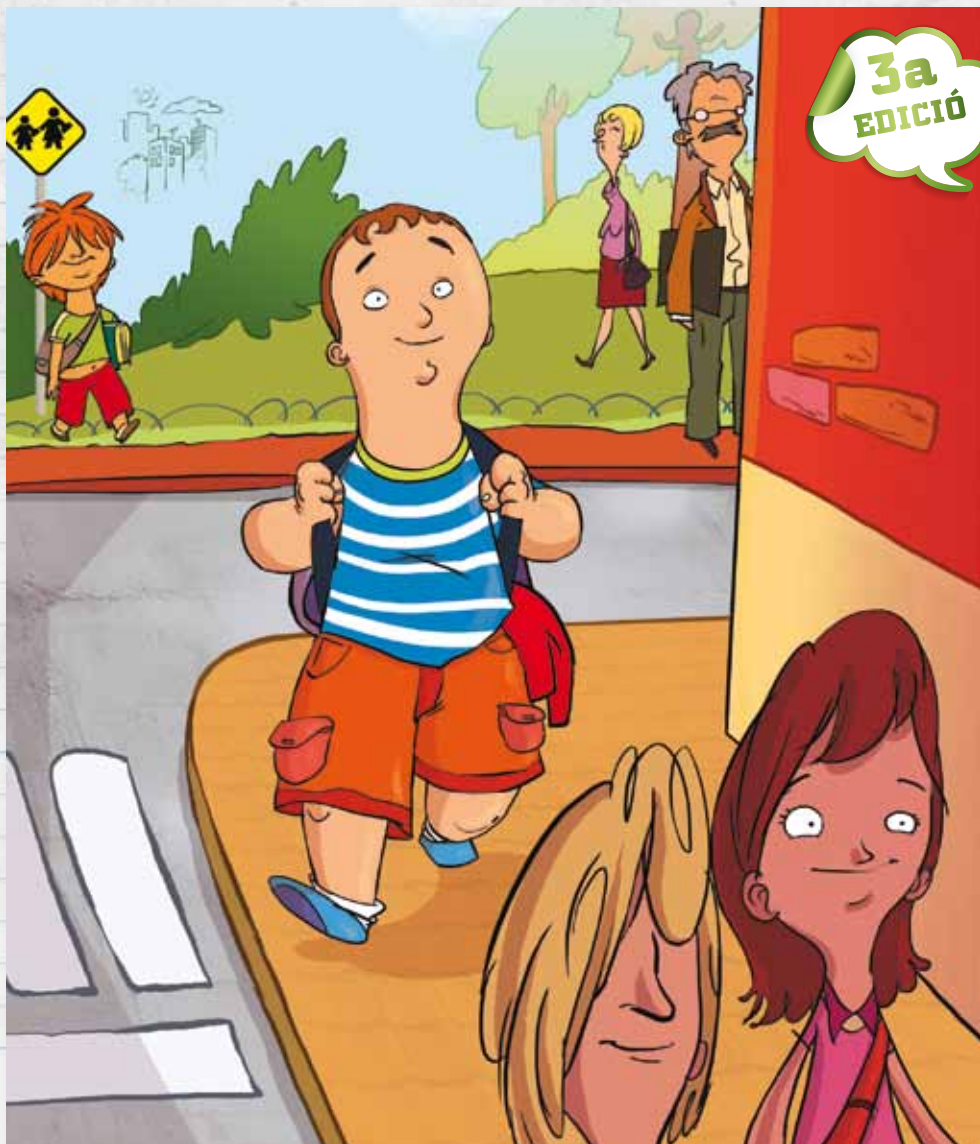

Andana
editorial

Ànimes de cotó en pèl

Enric Lluch

dibuixos Pablo Olivero

Andana
editorial

Valors és una col·lecció de llibres que ofereix als joves lectors aventures i diversió. Al mateix temps ajuda a descobrir la realitat social més pròxima i convida a reflexionar. Aquestes narracions constitueixen un material literari únic per a ajudar en l'educació en valors.

A més, cada llibre disposa d'unes propostes didàctiques per a professors i pares elaborades per professionals de l'educació. Aquest material es troba a **www.andana.net**

Amb el suport de:

**escola
valenciana
FEDERACIÓ
D'ASSOCIACIONS
PER LA LLENGUA**

Títol original: *Ànimes de cotó en pèl*
© Enric Lluch, 2009
Dibuixos: Pablo Olivero, 2009
© Andana Llibres SL
València, 56, baix
46680 Algemesí
andana@andana.net
Tlf. 600 466 709

Imprès per: Imprensa.es

1a edició: juny, 2009
2a edició: abril, 2010
3a edició: abril, 2011

ISBN: 978-84-933563-8-5
Dipòsit legal: V-1339-2011

Prohibida la reproducció i la transmissió total i parcial d'aquest llibre sota cap forma ni per cap mitjà electrònic o mecànic sense el permís dels titulars del copyright i de l'empresa editora.

Andana
editorial

Ànimes de cotó en pèl

Enric Lluch

dibuixos Pablo Olivero

1 Carles

Carles té el cabell lleugerament caragolat, el nas esmus-sadet i les orelles molt menudes. Des de fa setmana i mitja viu al poble, en un edifici bastant pròxim a l'estació del tren, paret mitgera amb un parc on hi ha tres arbres, un banc de fusta i un tobogan trencat. El pare, mecànic d'automòbils, decidí traslladar-s'hi des de la capital perquè al poble va trobar un taller que anava a tancar. L'amo estava a punt de jubilar-se. Després de parlar amb el propietari, el pare es va quedar amb el negoci i va manar pintar a l'entrada, amb lletres ben grans i de color roig, un rètol que deia:

Taller d'automòbils

Es reparen cotxes de totes les marques

Al pare de Carles li diuen Pep Madramany. No és massa alt, té quatre pèls en guerrilla repartits pel cap i, sovint, canta unes cançons més antigues que la tos.

A la mare de Carles li diuen Carme Ripoll i treballa en un ofici que té un nom més llarg que la quaresma: dissenyadora programadora de sistemes, que és com dir que es passa un grapat d'hores davant d'un ordinador. A la mare, tant li fa treballar a la capital com al poble, en una casa gran o menuda.

–O enmig d'un desert mentre hi haja connexió a Internet –diu alguna vegada.

La mare de Carles té el cabell com el fill, és a dir, un poc caragolat, usa ulleres de filet i, quan no està ocupada amb les tecles de l'ordinador, no para de moure's d'un lloc a un altre, com si li donaren corda. El pare, quan la veu tan atrafegada, comenta que és un cul d'en Jaumet.

L'escola on ha d'anar Carles es diu Centre Pintor Vergara i està situada a dos carrers de la casa. A la dreta del vestíbul hi ha una pedra de marbre que indica que va ser

inaugurada el 1990; a l'esquerra, una cartellera protegida amb un vidre on hi ha més de vint anuncis afixats amb xinxetes de colors.

Hui, el primer dia de classe en la nova escola, la mare acompanya Carles. Després d'esperar una estona al costat de la cartellera, s'hi presenta un home barbut que sembla un armari de tres portes.

-Hola! Sóc Joan Masqueda, el director del centre -saluda i, tot seguit, els fa un senyal perquè el segueixen.

Mentre caminen darrere de l'armari de forma humana, Carles xiuxiueja a la mare:

-S'assembla a l'home del llibre que em vas comprar.

-A qui, dius?

-A Sandokan, però més prim i sense turbant.

I la mare l'estira de la mànega.

-Calla, fill, i no digues eixes coses.

El director els fa seure en dues cadires de plàstic i, tot seguit, fossa en un dels calaixos de la taula i en trau un sobre gran.

-Vejam -diu mastegant les paraules-. Així que tu ets Carles Madramany Ripoll...

-Sí, sí -la mare es refrega les mans, inquieta.

Joan Masqueda, el director, obri el sobre, en trau un bon grapat de papers i comença a llegir-los.

-Mmmm... i presenta una... mmmmm, una discapacitat intel·lectual... mmmm... se li recomana un reforç i mmmm...

Una estona després, alça la vista i murmura:

-Sí, clar. Pel que veig en aquests informes, haurà de repetir quart. I, a penes ho tinguem tot en marxa, li assignarem un professor de reforç.

De seguida s'alça de la cadira i declara mirant la mare:

-Jo acompanyaré el xiquet a la classe... I vosté, ja pot anar-se'n tranquil·la.

Abans de marxar a casa, la mare trau de la bossa de mà un entrepà que no el botaria un cangur amb una perxa.

-Tin, fill. I acaba-te'l tot.

